

¹Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit. ²Ő azonban így szólt hozzájuk: "Hát nem látjátok mindezt? Bizony, mondom néktek: nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának." ³Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá tanítványai külön, és ezt kérdezték: "Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?" ⁴Jézus így válaszolt nekik: "Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! ⁵Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! - és sokakat megtévesztenek. ⁶Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. ⁷Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. ⁸De mindez a vajúdas kínjainak kezdete! ⁹Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl titeket minden nép az én nevemért. ¹⁰Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölik egymást. ¹¹Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. ¹²Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. ¹³De aki mindvégig kitart, az üdvözü. ¹⁴Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég."

Nézd mester, a templom! Izrael legszebb épülete. Bármire képesek lennénk érte. Olyan jó, hogy teljes pompájában ragyoghat! Persze volt idő, amikor megpróbálták elpusztítani, volt, hogy le is rombolták, de mi összefogtunk, felépítettük újra, és rengeteg pénzt fektetünk bele, hogy ilyen csodálatos maradjon, látod ott azokat a kapukat...

„Nem marad itt kő, kövön, amit le ne rombolnának!”

Talán ilyen, vagy ehhez hasonló párbeszéd zajlott le Jézus és tanítványai között az olajfák hegyén, ahonnan jól rá lehetett látni a Jeruzsálemi templomra.

Eszembe jut egy másik beszélgetés is, Isten és az ember között zajlik ez is. Valójában ez a párbeszéd sohasem hangzik el ilyen formában, de néhányszor az ember a saját imádsága háttérében érezheti ezeknek a szavaknak a súlyát. Az ember itt is egy templomról beszél, testének templomáról:

Nézd, Uram itt vagyok, eljöttem ismét, hogy beszélgessek veled, köszönöm, hogy velem voltál ma is, igaz nem történt sok minden velem, ahogy így végiggondolom nem is kellett, hogy segíts, mindent meg tudtam oldani magam. Tulajdonképpen olyan jól mennek mostanában a dolgok, a munkahelyen minden rendben, a család is békében, nyugalomban éldegél, nemrég vettünk autót – mert jutalmat kaptam a túlórák miatt. És lelkileg is olyan jól érzem magam. Persze azért a múltkor segíthetnél volna egy kicsit, tíz lottószelvényt vettem, de még egy kettesem sem volt, pedig már milliárdos is lehetnék...

Folytathatnánk a sort a magával megelégedett ember szavaival, vagy éppen az ellenkező oldalt is megnézhetnénk azokat, akik folyton panaszkodnak, akiknek semmi sem jó, sokszor esünk ebbe a hibába is. A gonosznak ezek a fajta imádságok tetszenek, abban leli kedvét, hogyha életünkbe, szívünkbe olyan gondolatok születnek, melyekben az Isten csak egy kellemes vagy éppen kellemetlen tartozék, tulajdonképpen megvagyunk nélküle, sőt jobb lenne, ha nem szólna bele az életünkbe.

De Isten beleszól, mégpedig olyannyira, hogy ott „kő kövön nem marad”!

Az egyházi esztendő utolsó előtti vasárnapja van, már a múlt héten is arról halhattunk, hogy Isten meg fogja ítélni az embereket. A mai napon ezt az üzenetet erősíti meg az ige. Isten meg fog ítélni minden embert, méghozzá úgy, hogy lerombol minden falat, minden ékes kaput, minden védőbástyát mely tőle eltávolít minket, és akkor majd ott kell állnunk színről színre öelőtte.

Jézus nemhogy nem gyönyörködik a tanítványok által oly igen tisztelt templomban, hanem ítéletet mond felette. A tanítványok igen jól tudták, amit az írástudók megtanítottak, hogy a templom pusztulása egyenlő az utolsó ítélettel és a messiás újbóli megjelenésével. Arról kérdezték a köztük lévő Urat, hogy mikor lesznek azok a napok. A tanítványok tehát felteszik az emberiség örök kérdését, mert minden ember szeretné tudni, mit hoz a jövő, mikor lesz a világvége.

Az utolsó idők jelei: Közel-keleti konfliktus, Sandy hurrikán, brutális gyermekgyilkosság Kaposváron. Csak néhány a közelmúlt eseményeiből. Mai igénkben Jézus ezt mondja, amikor a tanítványai rákérdeznak, mikor jön el a vég: ⁷Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. [...] megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. Megrázó, ha összevetjük azzal, amik épp körülöttünk, velünk történnek. De valóban jön a vég? Nem úgy van, hogy minden nemzedéknek át kell élnie traumákat, veszteségeket, háborúkat, természeti csapásokat, az emberi brutalitást? A maja naptár 2012. december 21-ével véget ér. Nincs tovább, és nincs tovább világ sem – mondják sokan. Mások nyugtatgatnak: nem ér véget az a naptár, csak egy újabb ciklus kezdődik, vagy nem is ez az egyetlen

maja időszámítás, ez csak egy a sok közül, van olyan, ahol még néhány ezer évig előre van vetítve az idő múlása.

Akkor most lesz világvége vagy nem?

A Biblia egyértelműen fogalmaz: lesz. Lesz a történelemnek egy pontja, amikor minden véget ér, de ezt a pontot senki, még a maja naptár sem tudja előre, igen lesznek előjelei, amelyek olyanok amit minden nemzedék átél: háborúk, csapások, emberi gyűlölet. De amikor Jézus a jeleket sorolja, akkor ezt is hozzáteszi: *Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. ...mindez a vajúdás kínjainak kezdete!*

Jézus nem véletlen használja a vajúdás képét annak leírására, hogy mi fogja megelőzni a világ végét.

A jelek, amiket Jézus elmond már megkezdődtek, a szülés beindult. A fájdalmak, a borzalmak először ritkábban, majd egyre sűrűsödve jönnek egymás után.

Dani születésénél, a vajúdás közepén bejött az orvos a szülőszobába, ránézett a gépre, ami a fájdalomgörbét mutatta és szürkén megállapította: ez még kevés. Nikiből kiszusszant, hogy neki ez már éppen elég. Az orvos azt válaszolta, hogy lesz ez még nehezebb.

Hogy van ez? Mi azt gondoljuk, ennél már nem lehet durvább, brutálisabb, kegyetlenebb a világ, és újra és újra rá kell döbbernünk, hogy még mindig vannak dolgok, amik arra mutatnak a pokol sokkal rosszabb lesz, mint az mi el tudjuk képzelni.

Régen úgy képzeltem, hogy a pokol az, amikor az ördögök szalonnát sütögetnek a tűz körül. Aztán ráébredtem, hogy a pokol nem más, mint az ember Isten nélküli állapota. És feltettem magamnak a kérdést: mit ad nekem Isten napról napra? És csupán a legalapvetőbb dolgokra figyeltem, amit az ember nem tud pótolni: víz, levegő, napsütés.

Tegnap rózsatöveket ültettem a templom mellé. Ajándékba kaptuk a katolikus testvérektől, már el kellett volna ültetnem őket, de valahogy nem akartak a helyükre mászni. Először elő kellett készíteni a talajt, ami tele volt építési törmelékekkel. Aztán jöhettek a tövek, amelyek böktek ugyan, de végül sikerült elföldelni őket. Mintha ellen akartak volna állni az ültetésnek. Pedig a nélkül elpusztultak volna. Elgondolkoztam, hogy milyen nagy dolog, hogy rózsákat ültethetek, milyen nagy felelősség a rózsák felé ez: az életük múlik rajtam. Aztán eszembe jutott, hogy mit bízott ránk Isten: részesei lehetünk az ő teremtésének. Életet adhatunk, gyermekeink születhetnek. Mekkora felelősség, rajtunk múlik annak a picinek az élete. És ott a saját életünk is, amiért szintén felelősek vagyunk.

Milyen a pokol? Az élet hiánya. Az Isten nélküliség állapota, egy állapot, ahol állandósul a vajúdás, ahol a kibírhatalanságig fokozódik a szenvedés.

És mi mégis, ahogyan a szúrós rózsák, megküzdünk a pokolért. Mindent elkövetünk, hogy ne kelljen az Isten oldalán küzdeni. A bűnt nem mondjuk bűnnek, a jeleket, amelyek figyelmeztetnének, nem vesszük komolyan. Jól elvagyunk a magunk kis váraiban.

Kő kövön nem marad. – Nem fenyegetés ez Jézus részéről, hanem figyelmeztetés. Figyelmeztetés, hogy ne tévesszük el az irányt.

Miért engedi meg Isten, hogy ilyen brutális dolgok történjenek?

Visszatérnék a vajúdás képéhez. Jézus azért is használja ezt a példát, mert fel akarja hívni a tanítványok, és velük a mi figyelmünket arra, hogy mindaz, amit a világban tapasztalunk, az nem Isten szándéka és terve, hanem a bűn miatt van. A paradicsomi kiűzetéskor a bűn következménye Éva számára, hogy fájdalommal szüli gyermekét, tehát a vajúdás. A bűn az, hogy szembeállunk az Istennel, és azt mondjuk: nem kellesz, nem kell a segítséged, nem kellene a figyelmeztetéseite. Ne a te akaratod legyen meg, hanem az legyen, amit én akarok.

Dani sokszor próbálgatja a határokat. Néha már előre látszik rajta, hogy tervez valamit. Figyelmeztetjük: Dani ez és ez fog történni, biztos, hogy meg akarod csinálni? Ne tedd! Vigyázz! De Dani megteszi, és mi hiába vagyunk kiélezve, a legtöbb esetben nem tudjuk megakadályozni. Akkor aztán jön a sírás, részünkről pedig jön az ölelés és a vigasztalás. Persze figyelmeztetjük is: látod megtörtént, legközelebb hallgass ránk.

Milyen sokszor vagyunk Danik. Gyerekek az Istennel szemben, akik a figyelmeztetés ellenére mégis a magunk feje után megyünk. Utána pedig értetlenül kérdezzük Istent: miért engedted meg? Megakadályozhattad volna. És Isten meghallgatja a sírásunkat is és megvigasztal.

Mai alapigénkben Jézus figyelmeztet: Vigyázzatok! Készüljete fel! Figyeljete a jelekre. Figyeljete, gondolkozzate el, álljate meg: milyen irányba tart az életed? Hol állsz az Istennel való kapcsolatodban?

Még a nem hívő emberek gondolkodásában is megjelennek egy ítéletnap képei, amikor minden el fog pusztulni, mikor a világ semmivé foszlik. Igen, közel van a végítélet, mint ahogy közel volt az évszázadok folyamán, amikor az emberek egy-egy nagy próféta megjelenésében látták Krisztus visszatérését, vagy

éppen háborúk híre hirdette, hogy már nincs sok hátra, régen is voltak földrengések és volt hurrikánok, de Isten adott még időt.

Nem tudom, mikor jön vissza az Úr, mikor ítéltetünk meg, de mindig késznek kell lennünk, ahogy arra Jézus is többször mondta.

A jelek régen is és ma is figyelmeztetések, mindezek arra kell, hogy sarkalljanak bennünket, hogy felismerjük: most kell helytállni. S, hogy esetleg most erősebben jelentkeznek, ez is azt mutatja, hogy világunk veszélyben van, a gonosz, a bűn elhatalmasodása fenyegeti, az az időszak, amikor „*sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, és sokakat megtevesztenek. Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.*”- ahogyan ígénkben olvashatjuk. Hogy ez meddig fokozható nem tudni. Sokan azt mondják, hogy még lehet, mások azt állítják már nincs tovább. A vajúdás során nem tudni, mikor érkezik el a pillanat. A szülő asszony minden egyes fájást úgy él meg, hogy nincs tovább, valahol pedig tudja, ha van, akkor ki kell tartania, hogy életet adhasson gyermekének.

¹³*De aki mindvégig kitart, az üdvözül* – mondja Jézus alapígénkben.

Ma reménység vasárnapja van. A keresztyén ember egyetlen reménysége, nem a vajúdás kínjaitól való megmenekülés, hanem a Megfeszített Jézus Krisztusra való föltekintés, a bűneimet magára vállaló Krisztusban való bizalom. Mert Jézus, nemcsak szavaival próbálta meg megkönnyíteni azt, hogy felismerjük az utolsó napok jeleit, hanem kereszthalálával utat nyitott, hogy ne a végtől való félelem uralkodjon rajtunk. Hogy ne kelljen tudósként számolgatni bolygónk hátralévő idejét, hogy ne kelljen maja naptárakat kutatgatni, hogy ne kelljen a haláltól sem félnünk. Nem marad itt kő kövön: Jézus testét, az ő igazi templomát lerombolták a golgotai kereszten, de Isten feltámasztotta őt a harmadik napon. Ez a mi reménységünk, hogy vele együtt minket is feltámaszt, és maga mellé állít azon a napon. Ő ezt ígérte. Így legyen!